

robert
harris
index
hrůzy

Copyright © Robert Harris, 2011
Translation © Pavel Kaas, 2014

ISBN 978-80-7473-163-1

1

Naučte se ode mne, a nepostačí-li vám mé rady, tak snad vám bude poučením můj příklad, jak nebezpečné je získat vědění a oč šťastnější je ten, kdo věří, že jeho rodné město je svět, než ten, kdo se snaží stát se větším, než je v jeho silách.

Mary Shelleyová, *Frankenstein* (1818)

Doktor Alexander Hoffmann seděl u krbu ve své ženevské pracovně. V popelníku vedle něj ležel zpola dokouřený doutník, lampu měl nakloněnou přes rameno a listoval v prvním vydání díla Charlese Darwina *Výraz emocí u člověka a u zvířat*. Viktoriánské stojací hodiny v hale odbíjely půlnoc, ale Hoffmann je nevnímal. Nevšiml si ani, že krb téměř vyhasl. Veškerá jeho pověstná pozornost byla soustředěna na knihu.

Věděl, že byla vydána v Londýně roku 1872 v nakladatelství John Murray & Co. nákladem sedmi tisíc výtisků ve dvou sériích. Věděl i to, že druhá série obsahovala na straně 208 tiskovou chybu, překlep „ketřý“ namísto zájmena „který“. Protože svazek v jeho ruce tuto chybu neobsahoval, předpokládal, že musí pocházet z první série, což významně zvyšovalo jeho hodnotu. Obrátil knihu a zahleděl se na hřbet. Vazba byla v původním zeleném plátně se zlaceným písmem

a konce hřbetu se třepily jen nepatrně. Na knižním trhu se tomu říká „výborná kopie“ a cena tohoto výtisku se musela pohybovat někde kolem patnácti tisíc dolarů. Kniha na něj čekala doma, když se toho večera chvilku po desáté vrátil z kanceláře poté, co newyorské finanční trhy uzavřely obchodování. Zvláštní na tom bylo jen jedno. Doktor Hoffmann sice sbíral první vydání vědeckých děl, tuto knihu si na internetu skutečně vyhledal, a měl dokonce v úmyslu ji koupit, jenže si ji nikdy neobjednal.

Ze všeho nejdřív ho napadlo, že v tom má prsty jeho manželka, ta to ale popřela. Nejdřív jí nechtěl věřit, a když chystala v kuchyni stůl, chodil za ní a strkal jí knihu pod nos.

„Vážně jsi mi ji nekoupila?“

„Ne, Alexi. Je mi líto. Já to nebyla. Co ti mám říct? Třeba máš nějakou tajnou ctitelku.“

„Jsi si tím naprosto jistá? Nemáme výročí nebo tak něco? Nezapomněl jsem ti něco dát?“

„Prokristapána, já to nekoupila, chápeš?“

Balíček přišel bez jakékoliv zprávy, jen se záložkou nizozemského knihkupectví: Rosengarden & Nijenhuis, antikvární vědecká & lékařská literatura. Založeno 1911. Prinsengracht 227, 1016 HN Amsterdam, Nizozemí. Hoffmann sešlápl pedál odpadkového koše a vylovil bublinkový obal a silnostěnnou hnědou obálku. Adresa natištěná na nalepeném štítku byla naprosto správná: „Dr. Alexander Hoffmann, vila Clairmont, 79 Chemin de Ruth, 1223 Cologny, Ženeva, Švýcarsko.“ Zásilka byla odeslána kurýrem z Amsterdamu předešlého dne.

Povečřeli rybí roládu se zeleninovým salátem, kterou ještě před odchodem připravila hospodyně. Gabrielle pak zůstala v kuchyni, odkud na poslední chvíli nervózně vyřizovala telefonické hovory ohledně své zí-

třejší výstavy. Hoffmann se se záhadnou knihou přesunul do pracovny. Hodinu nato, když nahlédla do dveří, aby mu oznámila, že si jde lehnout, ještě stále četl.

„Neponocuj, zlato,“ řekla. „Počkám na tebe nahoře.“

Když neodpověděl, na okamžik zůstala stát na prahu a zkoumavě ho pozorovala. Na svých dvaadvaceti vypadal pořád ještě mladě a byl pohlednější, než se domníval, což jí u mužského připadalo stejně přitažlivé jako ojedinělé. Už dávno jí došlo, že to není tím, že by byl skromný. Naopak – byl svrchovaně lhostejný ke všemu, co ho intelektuálně nezaujalo. Touto vlastností si u jejích přátel vysloužil pověst naprosto arogantního hrubce – a i to se jí vlastně docela líbilo. Jeho mimořádně chlapecký obličej se skláněl nad knihou, brýle měl posunuté do hřívky hustých světle hnědých vlasů a jejich skla odrážející světlo ohně z krbu jako by na ni varovně blikala. Zнала ho dobře, takže nemělo smysl ho vyrušovat. S povzdechem zamířila po schodech nahoru.

Hoffmann už léta věděl, že *Výraz emocí u člověka a u zvířat* byl jednou z prvních knih, které byly tištěny s fotografiemi, nikdy předtím je však neviděl. Monochromatické desky zachycovaly viktoriánské umělecké modely a chovance blázince v Surrey v různých emočních stavech – ve smutku, zoufalství, radosti, vzdoru i strachu –, protože toto měla být studie *Homo sapiens* jakožto živočišného druhu s instinktivními reakcemi zvířete zbaveného masky společenských konvencí. Jelikož ti blázni byli fotografováni, narodili se už ve věku vědy, šilhající oči a křivé zuby jim však propůjčovaly vzhled potouchlých, pověřivých středověkých nevolníků. Hoffmannovi připomínali noční můru z dětství – postavy zloduchů ze staré pohádkové knížky, kteří v noci chodí krást děti z postýlek a unášejí je do lesa.

A to nebylo vše, co jej zneklidňovalo. Knihkupecká záložka byla u stránky věnované strachu, jako by ho odesílatel chtěl upozornit speciálně na ni:

Vylekaný člověk stojí zpočátku jako socha bez hnutí a dechu nebo se skrčí, jako by chtěl instinktivně uniknout tomu, aby byl zpozorován. Srdce bije rychle a prudce, takže vzrušeně buší a naráží na žebra...

Hoffmann měl ve zvyku při přemýšlení naklánět hlavu na stranu a hledět do prázdna, a učinil tak i nyní. Je to náhoda? Ano, uvažoval, musí být. Na druhou stranu fyziologické účinky strachu tak přímo souvisely s projektem VIXAL-4, na němž se nyní podílel, že mu to připadalo jako náhoda skutečně podivná. VIXAL-4 byl přísně utajován. Tohle tajemství znali pouze členové jeho výzkumného týmu, a přestože se postaral, aby byli dobře zaplaceni – nástupní plat byl 250 tisíc dolarů ročně a mnohem více činily bonusy –, bylo určité nepravděpodobné, že by někdo z nich utratil patnáct tisíc dolarů za anonymní dárek. Jediný člověk, který si to rozhodně mohl dovolit, věděl všechno o projektu a považoval by to za vtip – jestli to skutečně byl jen drahý vtip –, byl jeho obchodní partner Hugo Quarry. Hoffmann, aniž by pomyslel na to, kolik je hodin, se rozhodl mu zavolat.

„Nazdar, Alexi. Jak je?“ Pokud Quarry spatřoval cokoliv nepatřičného na vyrušování po půlnoci, jeho dokonalé způsoby mu v žádném případě nedovolovaly dát to jakkoliv najevo. Kromě toho už byl zvyklý na to, jak se Hoffmann – „šílený profesor,“ jak mu říkal – chová. Oslovoval ho takto i před lidmi. K Hugovu osobnímu kouzlu patřilo mimo jiné i to, že s každým mluvil stejně v soukromí i na veřejnosti.

Hoffmann, stále ještě začtený do popisu strachu, roztržitě pozdravil: „Jo, ahoj. Tys mi koupil knihu?“

„To sotva, kamaráde. Proč? Měl jsem?“

„Někdo mi zrovna poslal první vydání Darwina a já nevím kdo.“

„To vypadá na docela drahou legraci.“

„To taky je. Napadlo mě, když víš, jak důležitý je Darwin pro VIXAL, žes to mohl být ty.“

„Sorry, já to nebyl. Nemohl to být klient? Pozornost jako poděkování, ke které prostě jen zapomněli přiložit vizitku? Pámboví, že jsme jim vydělali spoustu prachů, Alexi.“

„Jo, možná. Oukej. Nezlob se, že jsem tě rušil.“

„To nic. Uvidíme se ráno. Máme před sebou velký den. No, vlastně už dneska. Měl by sis jít lehnout.“

„Jasně. Už jdu. Dobrou.“

Když se strach vystupňuje do krajnosti, bývá slyšet hrozný výkřik zděšení. Velké krůpěje potu stojí na kůži. Všechny svaly těla se uvolňují. Naprosté vyčerpání brzy následuje a duševní síly ochabují. Vnitřnosti jsou zasaženy. Svěrači přestávají působit a nezadržují déle výměty...

Hoffmann si zdvihl knihu k nosu a nadechl se. Ucítil směsici pachů kůže, knihovního prachu a doutníkového kouře ostrou tak, že měl pocit, jako by ji přímo ochutnával, se stopou čehosi chemického, snad formaldehydu nebo svítiplynu. Vybavila se mu laboratoř z devatenáctého století nebo přednáškový sál, a na okamžik zahlédl Bunsenovy kahany na dřevěných lavicích, lahvičky s kyselinou a opičí kostru. Vrátil knihkupeckou záložku na původní stránku a opatrně knihu zavřel. Pak s ní přistoupil k polici a dvěma prsty jí jemně udělal místo mezi prvním vydáním díla *O původu druhů*, které koupil na aukci v Sotheby's v New Yorku za 125 tisíc dolarů, a v kůži vázaným výtiskem další Darwinovy knihy *Původ člověka*, který kdysi patřil T. H. Huxleymu.

Později se snažil vybavit si přesný sled toho, co dělal dál. Na terminálu Bloomberg na pracovním stole si ověřoval nejnovější ceny na amerických trzích: indexy Dow Jones, S&P 500 i NASDAQ vykazovaly sestupné tendence. Přečetl si e-mail od Susumu Takahashiho, burzovního dealera pověřeného noční službou u programového modulu VIXAL-4, který oznamoval, že všechno funguje hladce, a připomínal, že tokijská burza za necelé dvě hodiny znovu otevře po tří denním japonském národním svátku Zlatého týdne. Bylo jisté, že při otevření půjdou ceny dolů, aby se dohonil týdenní pokles na evropských a amerických trzích. Takahashi dále hlásil, že program VIXAL navrhuje short¹ dalších tří milionů akcií společnosti Procter & Gamble v ceně 62 dolarů za akcii, což by jejich celkovou pozici v tomto titulu zvedlo na šest milionů. Hodně velký obchod. Takahashi žádal Hoffmanna o souhlas. Hoffmannova odpověď byla stručná: „Ok.“ Pak odhodil nedokouřený doutník, stáhl nad krbem bezpečnostní roletu z jemného drátěného pletiva a zhasl v pracovně. Zkontroloval, zda jsou v hale zamčené vchodové dveře, a na poplašném zařízení proti vloupání nastavil čtyřmístný kód 1729. (Nápad použít tuto kombinaci mu vnukl historický rozhovor matematiků G. H. Hardyho a S. I. Ramanujana. V roce 1920 přijel Hardy taxíkem s tímto číslem navštívit svého umírajícího kolegu do nemocnice a stěžoval si mu, že je to „poněkud nudné číslo“. Na to Ramanujan reagoval slovy: „Ne, Hardy! Ne, Hardy! To je velice zajímavé číslo. Je to nejmenší číslo vyjádřitelné jako součet objemů dvou krychlí dvěma různými způsoby.“) Dole nechal Hoffmann svítit jen jednu lampu – tím si byl naprosto jist – a pak vykročil po točitém schodišti z bílého mramoru ke koupelně. Sundal si brýle, svlékl se, umyl se, vyčistil si zuby a vzal si na sebe modré hedvábné py-

žamo. Na mobilním telefonu si nastavil budík na půl sedmou a všiml si přitom, že je přesně dvacet minut po půlnoci.

V ložnici s překvapením zjistil, že Gabrielle je ještě vzhůru. Ležela na zádech na pokrývce v černém hedvábném kimonu. Na toaletním stolku se mihotal plamen vonné svíčky, jinak byla v ložnici tma. Ruce měla sepjaté za hlavou s lokty vytočenými do stran a nohy měla zkrřížené v kolenou. Jedna štíhlá bílá noha s tmavě červeně nalakovanými nehty opisovala ve vůni proyceném vzduchu netrpělivé kruhy.

„Panebože,“ hlesl Hoffmann. „Já zapomněl, kolikátého je.“

„V pořádku, Alexi.“ Rozvázala si pásek, rozhrnula hedvábný župánek a vztáhla k němu paže. „Já nezapomenou nikdy.“

Deset minut před čtvrtou ráno Hoffmanna něco probudilo. S námahou se vynořil z hlubin spánku, a když otevřel oči, naskytla se mu přímo nebeská vize jasně rudého světla. Bylo geometricky zformované do jakéhosi grafu s několika vodorovnými čarami a vertikálními sloupci oddělenými širokými mezerami. Graf však neobsahoval žádná data. Sen matematika. Jenže ve skutečnosti to sen nebyl. To si Hoffmann uvědomil, až když na to pár sekund mžoural. Způsobilo to osm pětisetwattových wolfram-halogenových bezpečnostních výbojek, jejichž prudká oslepující záře pronikala mezerami okenních žaluzií. Ta světla měla dost výkonu, aby stačila na menší fotbalové hřiště. Hoffmann už dávno uvažoval o jejich výměně.

Světla se měla po půl minutě zhasnout. Zatímco čekal, až nastavený interval uběhne, přemýšlel, co mohlo narušit infračervený paprsek protínající zahradu, který jejich rozsvícení aktivoval. Usoudil, že to mohla být nejspíš kočka, možná liška nebo jen listí unášené větrem.

Po pár sekundách světla skutečně zhasla a ložnice se ponořila do tmy.

To už však byl Hoffmann úplně probuzený. Natáhl se pro mobil. Přístroj pocházel ze série vyrobené speciálně pro jejich hedžový fond a byl vybaven funkcí šifrování hovorů a e-mailů. Aby neprobudil Gabrielle – tenhle jeho zlozvyk nesnášela snad ještě víc než jeho doutníky –, zapnul ho pod dekou a letmo zkontroloval stránku zisků a ztrát z obchodování na Dálném východě. Tokijská, singapurská i sydneyjská burza byly podle očekávání na sestupu, ale VIXAL-4 už vykazoval nárůst o 0,3 procenta, což podle Hoffmannových propočtů znamenalo, že od chvíle, kdy si šel lehnout, vydělal téměř tři miliony dolarů. Spokojeně telefon vypnul a vrátil ho na noční stolek. A právě tehdy to uslyšel – tichý, těžko identifikovatelný, nicméně podivně znepokojivý šramot, jako by dole někdo chodil.

Díval se na malé červené světelné body detektoru kouře na stropě a opatrně pod příkrývkou natáhl ruku ke Gabrielle. V poslední době, když nemohla po milování spát, mívala ve zvyku sejít dolů do svého studia a pracovat. Dlaň přejela teplé vlnky matrace a konečky prstů se dotkly kůže na boku. Ihned zamumlala cosi nesrozumitelného, překulila se k němu zády a přitáhla si deku těsněji kolem ramen.

Pak se ten zvuk ozval znovu. Nadzvedl se na loktech a nastražil uši. Nebylo to nic výrazného, jen občasné tlumené žuchnutí. Mohlo to být jen topení, na které ještě nebyl zvyklý, nebo dveře chycené průvanem. Zatím byl vcelku klidný. Dům měl skvělé zabezpečení, což byl jeden z důvodů, proč ho před několika týdny koupil. Kromě bezpečnostních reflektorů tu byly třímetrový plot s robustními vraty na elektronické ovládání, ocelově vyztužené vstupní dveře s klávesovým ovládáním vstupu, neprůstředná skla ve všech oknech

v přízemí a alarm proti vloupání s pohybovými čidly, který zapínal pokaždé, než šel spát. Pravděpodobnost, že by veřelec tohle všechno překonal a dostal se dovnitř, byla mizivá. Navíc byl Hoffmann fyzicky ve formě. Už dávno přišel na to, že vysoká hladina endorfinů mu umožňuje lépe přemýšlet. Posiloval. Běhal. A teď v něm začal bujet atavistický instinkt ochrany teritoria.

Aniž by vzbudil Gabrielle, vyklouzl z postele, nasadil si brýle, oblékl župan a nazul trepky. Zaváhal, rozhlédl se pátravě po místnosti, ale nenapadlo ho nic, co by se dalo použít jako zbraň. Strčil si do kapsy mobil a otevřel dveře – nejprve jen na škvírku, teprve pak dokořán. Světlo lampy v přízemí vrhalo tlumený odlesk na patro.

Na prahu zůstal stát a zaposlouchal se. Ale ty zvuky – pokud tu vůbec nějaké zvuky byly, o čemž začínal pochybovat – ustaly. Asi tak po minutě vykročil ke schodišti a začal velice pomalu sestupovat.

Snad to bylo tím, že si před spaním četl v Darwinovi, ale cestou dolů se přistihl, že s vědeckou nezaujatostí zkoumá své vlastní fyzické symptomy. Dech se mu krátil, tep zrychlil na úroveň, která byla až nepříjemná, a pokožka hlavy mu zcitlivěla, až měl pocit, že se mu vlasy ježí jako zvířecí srst.

Došel do přízemí.

Dům byl postaven v roce 1902 jako panská vila pro francouzského podnikatele, který vydělal jmění na uhelném mouru, z něhož vyráběl olej. Celý interiér byl minulým vlastníkem nákladně upraven na zakázku a dům byl ponechán volný k nastěhování. Snad právě proto se v něm Hoffmann nedokázal cítit skutečně jako doma. Po levici měl vchodové dveře a přímo naproti němu se vstupovalo do přijímacího salonu. Napravo od něj vedla chodba dál do nitra domu – k jídelně, kuchyni, knihovně a viktoriánské zimní zahradě,

kteřou Gabrielle využívala jako studio. Hoffmann stál bez hnutí jako socha, ruce zdvižené k případné obraně. Slyšet nebylo vůbec nic.

Z rohu haly na něj zamrkalo drobounké rudé oko pohybového čidla. Pokud nebude opatrný, spustí alarm on sám. V Cologny se to jen za tu dobu, co tu bydleli, stalo dvakrát. Honosné domy se za zdmi obrostlými břečťanem bezdůvodně vyděšeně rozkvílely jako hysterické bohaté matrony.

Spustil ruce a prošel halou až tam, kde byl na stěně starožitný barometr. Stiskl západku a barometr se odklopil. Ve výklenku za ním byl skryt ovládací panel alarmu. Pravým ukazovákem už chtěl natukat kód a deaktivovat celý systém, ale najednou strnul.

Alarm už byl vypnutý.

Prst mu znehybněl na půli cesty, zatímco racionální část jeho mysli hledala uklidňující vysvětlení. Možná, že Gabrielle pak sešla dolů, vypnula alarm, a když se vracela do postele, zapomněla ho znovu zapnout. Nebo ho vůbec zapomněl nastavit. Nebo je porouchaný.

Velice pomalu se otočil doleva a zkontroloval vchodové dveře. Svit lampy se odrážel od leskle černého laku. Dveře vypadaly zavřené, nikde žádné stopy po násilném vniknutí. Stejně jako alarm byly i dveře nejmodernější konstrukce a byly ovládány stejným čtyřmístným kódem. Ohlédl se přes rameno a zkontroloval schodiště a chodbu vedoucí do útrob domu. Všude byl klid. Vykročil ke dveřím a zadal kód. Uslyšel, jak západky odskočily. Uchopil masivní mosaznou kliku, stiskl ji a vyšel na potměšlou verandu.

Měsíc nad inkoustově černou plochou trávníku vypadal jako stříbřitě modravý disk vržený obrovskou rychlostí skřz uhánějící masu temného mračna. Stíny vzrostlých jedlí, které oddělovaly dům od silnice, se se šuměním kymácely ve větru.

Hoffmann udělal pár dalších kroků ke šterkem vysypané příjezdové cestě – přesně tak daleko, aby narušil paprsek infračervených čidel a zapnul reflektory na průčelí domu. Trhnul sebou, když ho oslnilo jasné světlo, které ho přibilo na místě jako vězně přistiženého při pokusu o útěk. Zaclonil si rukou oči a otočil se do žlutě osvětlené haly. V tu chvíli si všiml páru těžkých černých bot úhledně postavených stranou od vchodových dveří, jako by jejich majitel nechtěl nanosít dovnitř bláto nebo rušit obyvatele domu. Hoffmannovy boty to nebyly a už vůbec nepatřily Gabrielle. Navíc si byl jistý, že tam nebyly, když téměř před šesti hodinami přišel domů.

S pohledem hypnotizujícím boty nahmatl mobil v kapse, málem ho upustil, a hned začal vytukávat 911; vzápětí si však uvědomil, že je ve Švýcarsku, a zkusil to znovu: 117.

Zazvonilo to jen jednou – ve 3:59 podle záznamů ženevské policie, která registruje veškerá tísňová volání a která později poskytla výpis. Ozval se ostrý ženský hlas: „*Oui, police?*“

V tom tichu to Hoffmannovi znělo nesmírně hlasitě. Napadlo ho, že musí být nápadný, když tu nekrytě stojí pod palbou reflektorů. Rychle ustoupil doleva, aby nebyl na očích nikomu, kdo by se díval z haly, a současně pokročil kupředu, aby se dostal do závětrí domu. Telefon si přitiskl až k ústům a zašeptal: „*J'ai un intrus sur ma propriété.*“

Na záznamu zněl jeho hlas klidně, suše, téměř strojevě. Takový je hlas člověka, jehož mozková kůra – aniž by si to uvědomoval – soustřeďuje veškerý svůj výkon výlučně na přežití. Takový je hlas čiré hrůzy.

„*Quelle est votre adresse, monsieur?*“

Řekl jí adresu. Přitom postupoval podél průčelí domu. Z telefonu slyšel tukaní operátorčiných prstů po klávesnici.

„*Et votre nom?*“

„Alexander Hoffmann,“ zašeptal.

Bezpečnostní reflektory zhasly.

„*Okay, Monsieur Hoffmann. Restez là. Une voiture est en route.*“

A zavěsila. Hoffmann stál na rohu domu, osamocený v temnotě. Na první květnový týden bylo ve Švýcarsku neobvykle chladno. Od Lemanského jezera vál ostrý severovýchodní vítr. Slyšel rychle se opakující šplouchání vody o nedaleká mola i drnění spouštěcích lan o kovové stožáry jachet. Přitáhl si župan těsněji k ramenům. Uvědomil si, že se nezvladatelně třese. Musel zatnout zuby, aby mu přestaly jektat. A přece kupodivu nevnímal paniku. Začínal chápat, že panika a strach jsou něco naprosto odlišného. Panika je morální a nervový kolaps, plýtvání drahocennou energií, kdežto strach, to je síla a instinkt: zvíře, které se ve vás postaví na zadní a celého vás vyplní, ovládne váš mozek i vaše svalstvo. Vtáhl nosem vzduch a podíval se podél domu k jezeru. Někde poblíž jeho zadní části se v přízemí svítilo. Záblesk malebně ozářil okolní keře jako nějakou pohádkovou jeskyni. Počkal zhruba půl minuty a pak se začal nepozorovaně přibližovat. Musel překonat záhon lemující celou tuto stranu domu. Zpočátku si nebyl jist, z které místnosti to světlo vychází. Tudy se procházel naposledy, když je sem vzal na prohlídku makléř z realitní kanceláře. Poté, co se však dostal blíž, si uvědomil, že je to kuchyně. Když se ocitl až na úrovni okna a nakoukl přes hranu rámu, spatřil uvnitř mužskou postavu. Ten člověk stál zády k oknu u středového kuchyňského ostrůvku s žulovou deskou. Pohyboval se bez jakéhokoliv spěchu. Vytahoval nože ze žlábků v řeznickém špalku a ostřil je na elektrické brusce.

Hoffmannovi bušilo srdce tak prudce, že slyšel šum vlastního pulzu. Jeho první myšlenka patřila Gabrielle:

musí ji dostat z domu, dokud se vetřelec zdržuje v kuchyni. A když ji nedostane z domu, musí se alespoň postarat, aby se zamkla v ložnici, než dorazí policie.

Mobil držel ještě pořád v ruce. Aniž by spustil vetřelce z očí, navolil její číslo. Pár sekund nato uslyšel vyzvánění jejího telefonu – příliš hlasitě a příliš blízko, než aby ho měla nahoře. Vetřelec okamžitě vzhlédl od nožů.

Gabriellin telefon ležel tam, kde ho nechala, než šla do postele – na široké borovicové desce kuchyňského stolu. Displej svítil a růžové umělohmotné pouzdro vrnělo na dřevě jako nějaký tropický brouk obrácený na záda. Vetřelec naklonil hlavu k rameni a zadíval se na něj.

Několik dlouhých sekund se nehnul z místa. Pak, stále s tím nesnesitelným klidem, odložil nůž – Hoffmannův oblíbený nůž s dlouhou úzkou čepelí, který se výborně hodil k vykostování – a obešel středový pult směrem ke stolu. Přitom se trupem zpola natočil k oknu a Hoffmann ho konečně pořádně spatřil – lysé temeno s dlouhými, řídkými, šedivými vlasy staženými po stranách lebky za uši do mastného culíku, neholené tváře. Na sobě měl odřené hnědý kožený kabát. Vypadal jako tulák. Byl to ten typ muže, který by klidně mohl jezdit s cirkusem nebo s poníky u pouti. Na telefon se díval s úžasem, jako by něco takového viděl poprvé, pak ho zvedl, zaváhal, stiskl tlačítko pro příjem hovoru a přiložil si telefon k uchu.

Hoffmann pocítil, jak mu celým tělem projela křečovitá vlna vražedného vzteku. Zaplavila ho jako příval světla. „Vypadni z mého domu, ty zmetku,“ řekl potichu a s uspokojením zaznamenal, že sebou muž polekaně cukl jako loutka, za jejíž neviditelné drátky někdo shora nepozorovaně škulbl. Rychle otočil hlavu – doleva, doprava, doleva a zase doprava – a pak upřel zrak do okna.

Jeho těkavé oči se na okamžik střetly s Hoffmannovým, neviděly ho však, protože civěl do temného skla. Těžko říci, kdo byl v tu chvíli vyděšený víc. Náhle odhodil telefon na stůl a s překvapivou svižností vyrazil ke dveřím.

Hoffmann zaklel, otočil se a rozběhl se podél zdi stejným směrem, odkud přišel. Klouzal a klopýtal po květinovém záhonu kolem obrovského domu směrem k jeho průčelí. V trepkách to byla úmorná námaha. Podvrtnul si kotník a každý jeho nádech zněl jako vzlyk. Na roh se dostal právě ve chvíli, kdy uslyšel bouchnutí vchodových dveří. Předpokládal, že vetřelec bude prchat k silnici. Mýlil se však. Sekundy mýjely a muž se neobjeoval. Musel se zavřít uvnitř.

Ach Bože, zašeptal Hoffmann. Bože, Bože.

Vyřítit se k verandě. Boty tam byly pořád – s ohrnutými jazyky, staré, přikrčené, zlověstné. Třesoucími se prsty začal vytukávat bezpečnostní kód. To už řval Gabriellino jméno, ačkoliv jejich ložnice byla na opačné straně domu a nebylo příliš pravděpodobné, že ho uslyší.

Západky odskočily. Rozrazil dveře do tmy. Lampa v hale byla zhasnutá.

Okamžik na prahu lapal po dechu, odhadoval vzdálenost, kterou musí překonat, a zvažoval své šance. Pak vyrazil ke schodišti s řevem: „Gabrielle! Gabrielle!“ Byl v polovině mramorem vydlážděné haly, když dům kolem něj jako by rázem explodoval. Před očima se mu roztančily hvězdy, podlahové dlaždice se zvedly a stěny se od něj prudce rozestoupily do noci.